Якось нишпорила лисиця в лісі, шукаючи поживи. Пробиралася крізь гущавину, коли це позад неї — дзень! — і аж у очах потемніло їй з болю.

— Що це? — перелякалася лисиця й озирнулась. Бачить — її пухнастий хвіст стирчить у пастці, відтятий по саму ріпицю.

— Що ж я тепер робитиму? — забідкалась лисиця.— Звідки це лихо впало на мою голову?

Сіла лисиця на камені та й заплакала гірко.

Горобець, який все те бачив, співчутливо процвіріньокав з дерева:

— Не плачте, тітонько лисице! Невелике лихо! Адже могло вам і ногу відшорожити або схопити так, що позбулися б і життя, не тільки хвоста. Отож, тітонько, не плакати треба, а радіти.

— Ой горобчику, як у тебе язик повертається на таке? А що скажуть звірі, побачивши мене без хвоста? А надто подруги мої, лисиці! Всі з мене глузуватимуть!

І лисиця, засмучена, подалася геть.

Добрела до струмочка, напилася води, обмила рану та й стала думати-гадати.

"Рана до завтра загоїться, але як показатися звірам куцою? Ганьба, та й годі!"

Довго журилася лисиця — аж ось очі їй засяяли, і в них майнула хитра усмішка.

Того ж вечора сповістила вона всю лисячу громаду, аби зійшлися вранці на галявині, бо має вона, лисиця, щось важливе сказати.

Тільки-но розвиднілося, найцікавіші вже прибігли на галявину.

— Що хоче сказати лисиця?

— Хто його знає! Скоро почуємо!

Ще не встигло сонце викотитися з-за гори, як увесь лисячий рід округи зійшовся на галявині.

Незабаром з'явилася й куцохвоста. Поважно вилізла на камінь, оглянула гурт і почала:

— Любі друзі! Я хочу поговорити з вами про одну справу, над якою досі ми не задумувалися. Настав час покінчити з нею.

— Що таке, кажи! — загукали звідусіль.

— Йдеться про наші хвости, любі мої.

— Про хвости? — здивувалася громада.

— Атож, саме про них! Зважте лишень, нащо вони нам здалися? Нащо тягаємо їх за собою всеньке життя? Хіба ми ними ходимо, чи дивимось, чи їмо? Чи вони помагають нам полювати, чи захищатися від ворога? Ні! Ні в чому не допомагають нам хвости! Хвіст — це непотріб, ще й нашу поставу спотворює...

— То що з ним робити? — спитала молоденька лисичка.

— Відтяти! — вигукнула куцохвоста.— Викинути геть! Тоді побачите, як добре нам стане! Як легко та вільно! Ось гляньте на мене й скажіть по щирості: хіба я не погарнішала?

Спантеличена громада стояла ні в сих ні в тих. Та й неспроста. Адже з хвостами лисиці ходили споконвіку. Ніхто ніколи не задумувався, потрібен хвіст чи ні. Всі до нього звикли й мали за щось так само потрібне, як вуха чи ноги. Тож навіщо його обтинати?

А проте й куцохвоста правду каже — хвіст, либонь, таки ні до чого.

Отож і не знала громада, як бути.

Та ось підвелася одна лисиця і спитала в куцої:

— А чому ти раніше не ганила наших хвостів, не казала, що вони непотрібні?

— Не казала, а тепер кажу.

— Воно й зрозуміло. Десь позбулася свого, а тепер соромно, тож і хочеш, аби й ми собі повідтинали. Гадаєш, тоді з тебе не сміятимуться? Сама зазнала лиха, й нам того зичиш! Іди собі геть! А ви, браття й сестри, розходитеся по домівках і менше слухайте дурних балачок.